

להזמין דובים

אלסקה

פעם חי באלסקה אדם זקן, שאבד את כל משפחתו ואת כל ידידיו, והיה לו עצוב להישאר לבד. הוא התחיל לחשוב האם לא כדאי לעבור לכפר אחר ולהתחיל שם חיים חדשים. אבל אז התחיל לדאוג. "הנה אקח את הקנו שלי ואשוט לכפר אחר, אנשים יתחילו לחשוב שברחתי כי עשיתי דבר רע כלשהו." לכן לא יצא בשייט אלא התהלך היער סמוך לביתו. כשכך הלך ביער עלה בדעתו רעיון, ללכת אל הדובים ולתת להם להרוג אותו. הכפר היה סמוך לנחל בו היו דגים רבים. על כן הוא יצא בבוקר אל הנחל, גילה שביל עם עקבות של דובים ונשכב עליו. הוא חשב

שכאשר הדובים ימצאו אותו בשביל שלהם, הם יהרגו אותו. וכשכך שכב, שמע רעש של ענפים נשברים ופתאום ראה קבוצה גדולה של

דובים. בראש הקבוצה צעד דוב גדול, בעל שערות שקצבותיהם היו לבנות באותו רגע

האיש נבהל. הוא הבין שבעצם אינו רוצה למות, ולהיטרף על ידי דובים. לכן, כשהדוב הגדול התקרב אליו, אמר: "באתי להזמין אתכם למסיבה."

הדוב התיישר, והאיש הזקן חשב שהנה בא קצו, אך אמר שוב: "באתי להזמין אתכם למסיבה, אבל אם החלטתם להרוג אותי, אני מוכן למות. נשארתי לבדי. אין לי

יותר ידידים או משפחה."

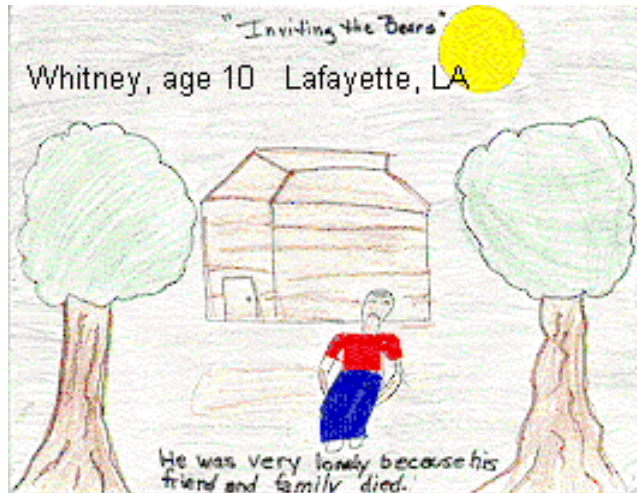
כשרק אמר זאת,
הדוב הגדול הסתובב
ונהם דבר מה
לדובים שאחריו. ואז
הוא התחיל ללכת
חזרה, וכל יתר
הדובים הלכו אחריו.
האיש קם והלך
לכפרו מהר מאוד.

הוא חשב שהדוב הגדול אמר לאחרים
לחזור, כי הם הוזמנו למסיבה.
כשנכנס הביתה התחיל לנקות. סילק את
החול הישן שליד התנור והחליף אותו
בחול חדש. אחר כך הביא גם עץ להסקה.
אך כשאמר לאנשי הכפר מה הוא עושה
ולמה, הם נבהלו מאוד. "למה עשית דבר
כזה?" אמר "הדובים הם האויב שלנו."
אבל הזקן הוריד את חולצתו והתחיל

לצייר פסים אדומים על חזהו, על זרועותיו
ומעל לבו.
למחרת בבוקר, כאשר הכל היה כבר מוכן,
הוא נעמד בדלת ביתו, וחיכה לדובים.
ובאמת הוא ראה אותם מתקרבים לאורך
הנחל, עם הדוב הגדול בראשם.
כשאנשי הכפר ראו אותם, נבהלו מאוד
וסגרו את עצמם בבתיהם. אך האיש הזקן
נשאר עומד בדלת ביתו, כדי לקבלם. ואז
הכניס אותם לביתו, הושיב אותם כשראש
הדובים במקום כבוד, ויתר הדובים סביבו.
הוא כיבד אותם תחילה בחמוציות. הדוב
הזקן כאילו אמר דבר מה לחבריו, התחיל
לאכול, והיתר אכלו אחריו. הם הסתכלו
עליו כל הזמן, והוא נתן להם עוד אוכל
שונה, ובסוף, כשגמרו לאכול, הדוב הזקן
נהם או כאילו דיבר אליו הרבה זמן. הזקן
חשב שהדוב נואם. כאשר הדוב גמר, קם
ויצא וכל הדובים אחריו. אך כשהלכו, כל

אלה שהם האויבים שלהם, ומשתדלים להתיידד, כפי שהתיידד האיש הזקן עם הדובים.

אחד מהם ליקק קצת צבע מהחזה שלו. נדמה היה לזקן שהם מלקקים הלאה את הצער שלו. למחרת הגיע אליו דוב קטן ודיבר אליו בלשונו הטבעי טלינגיט. היה זה אדם שהדובים תפסו ואמצו בילדותו. איש-הדוב שאל את הזקן האם הבין את דבריו של הדוב הגדול. "לא" אמר הזקן. "הוא סיפר לך" אמר איש-הדוב "שהוא באותו המצב כמוך. גם הוא זקן ואבד את כל ידידיו. הוא ראה אותך עוד לפני שראה אותך. הוא ביקש שתחשוב גם עליו, כאשר אתה נזכר בקרוביך ובידידיך."

כשהזקן שאל מדוע הוא לא סיפר לו את כל זה יום קודם, אמר איש-הדוב שאסור לו לדבר בלשון אנוש בנוכחות הדוב הזקן. מאז אנשי טלינגיט צובעים פסים אדומים על גופם של דובים, אותם הם צדים. וכשהם עורכים סעודה, מזמינים אפילו